

A Fővárosi Ítéletábrla a Dr. Horváth - Dr. Jakab Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt felperesnek a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. március 7-én kelt 28.G.41.840/2012/97. számú kijavító végzésével kijavított 2016. február 12-én kelt 28.G.41.840/2012/95. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.000.000 (kettőmillió) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

A peres felek egyéb költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes biztosítja a... Egyetem energia ellátását, energetikai rendszereit üzemelteti, karbantartja és fejlesztési munkát végez.

A felperesi cégcsoporthoz tartozott a gázmotoros blokkfűtőművek telepítését, üzemeltetését végző Kft., mely részt vesz a ... Egyetem energetikai rendszere üzemeltetésében, karbantartásában, illetve a felperesi cégcsoporthoz tartozott a.....Kft. is, mely alapvetően ingatlanberuházásokkal foglalkozik.

Felperes és alperes között három, a perhez tartozó szerződés jött létre, két hitelszerződés és egy keretszerződés tőzsdei szolgáltatásokhoz. A 2007. május 25-én Gf033624 számon létrejött hitelszerződés célja a felperes és a Egyetem közt érvényben lévő üzemeltetési és vállalkozási szerződések cash flow előfinanszírozása. A hitelkeret összege 2,3 milliárd forint volt, a felperes a kölcsönöket HUF, CHF, EUR, USD és JPY devizanemben hívhatta le.

A kölcsön nyilvántartási pénzneme, annak megváltoztatása körében a szerződés 5. pontja akként rendelkezett, „A Bank a kölcsönt az Üzletfél által az egyes kölcsönök lehívásakor meghatározott devizanemben tartja nyilván.” A felperes bármely kölcsön nyilvántartási pénzneme megváltoztatását bármikor, három banki napos előzetes írásbeli bejelentés mellett kérhette a szerződés 4.3. pontja szerinti devizanemek valamelyikére. A felek megállapodása szerint az átváltás technikailag úgy történt, hogy a kölcsönt a bank az átváltás napjával technikai lejáráttal lejárttá teszi és a technikai lejárat előtti második banki napon jegyzett deviza eladási árfolyamon számított forint ellenértékkel terheli a felperes számláját, forintkölcsön esetén pedig annak összegével. A terhelés értéknapijával a

felperes által kért valamely pénznemben új kölcsönt, azaz átváltott kölcsönt folyósít. Ha az átváltott kölcsön nem forintkölcsön, az új folyósítási összeg megállapítása a banknak az átváltás napját megelőző második banki napon az átváltott kölcsön devizanemére jegyzett devizavételi, vagy a bank és a felperes külön megállapodása szerinti egyedi árfolyamon történik. Az átváltás feltétele, hogy az hitelkeret túllépést nem idézhet elő, a kölcsön pénzneme átváltásával egyidejűleg a felperes köteles az adott kölcsön után addig felhalmozódott kamatot megfizetni, illetve annak rendelkezésre állásáról gondoskodni.

A 2008. január 11-i GA033839 számú hitelszerződés a felperes működéséhez szükséges forgóeszköz szükségletet biztosította, a hitelkeret összege 2.7 milliárd forint volt, ugyanazon devizanemekre, mint az első hitelszerződés. A kölcsönfolyósítás az óvadéki számlán történő jóváírással történt, a jóváírásra kerülő összeg kiszámítása szintén a bank által a folyósítást megelőző második banki napon jegyzett devizavételi árfolyammal történt. A nyilvántartási pénznem és annak megváltoztatása hasonlóan történt, mint az első hitelszerződésben.

Hasonlóan szabályozta a szerződés a technikai értelemben vett új kölcsönre, az átváltott kölcsönre, annak folyósítására és elszámolására vonatkozó szabályokat. A szerződésben a felek - hasonlóan a korábbi hitelszerződéshez - megállapodtak abban, az átváltás feltétele, hogy az a 4.2. pontban meghatározottak szerinti számítás alapján az átváltás napján ne idézzen elő hitelkeret túllépést. Az első hitelszerződés lejáratát 2018. december 28., a másodiké 2012. június 10. napja volt.

A felek mindkét hitelszerződést többször módosították a kamatváltozással kapcsolatban, illetve az egyik módosításnál a biztosítékok körét szűkítették, a legutolsó, 2009. március 6-i módosítások pedig a devizanemeket szűkítették le EUR, HUF, USD devizanemre.

A második hitelszerződés 3. számú módosítás 4. pontja szerint „A Bank a szerződés mellékletében lévő lehívásértéssel kézhezvételét követő 5 banki munkanapon belül folyósítja a kölcsönt”. Az egyes kölcsönök összege nem lehetett kevesebb, mint 50 millió forint vagy annak megfelelő más devizanem. A felek megállapodtak a folyósítás feltételeként abban, az üzletfélnek a szerződés 4. pontja szerint konkrétan megjelölt óvadéki számláján olyan összegnek kellett rendelkezésre állnia, hogy az egyenleg a folyósított kölcsön összegével a hitelkeret összege 115%-át elérje, illetve az óvadék összege az MNB hivatalos devizaárfolyamán átszámított kölcsöntartozások összegét legalább 115%-ban fedezze. A felek rendelkeztek arról is, ha a kölcsöntartozások az MNB hivatalos devizaárfolyamán átszámítva meghaladják a hitelkeret összegét, a bank jogosult az óvadéki számlán lévő összeg növelését kérni vagy a különbözet forintellenértékével megterheli a felperes banknál vezetett forintszámláját. A devizanemek szűkítése mellett a felek megállapodtak arról is, hogy amennyiben a bank a folyósítást vagy az átváltást megelőzően arról értesíti felperest, hogy valamely leszűkített keretű devizanemben nem lehetséges a teljesítés - mert az adott devizanem nem érhető el vagy csak aránytalan költséggel érhető el - úgy a felperes választási lehetősége a fennmaradó devizanemekre korlátozódik.

Az első hitelszerződés 2009. március 6-i módosítása tartalmazta, hogy a kölcsönfolyósítás megtörtént, a felperes további kölcsönök lehívására nem jogosult, az alapszerződés 4.1., 4.2. és 4.3. alpontjai hatályukat veszítették. A kölcsön visszafizetés utolsó részletét 2018. december 28. napjában jelölték meg. A megállapodás szerint a visszafizetés esedékessége napján a bank megterheli a felperes kölcsön devizanemében vezetett számláját, ha az egyenleg nem nyújt fedezetet, a bank felhatalmazást kapott, hogy a felperes bármely más bankszámlájáról a szükséges összeget igénybe vegye. A változások közt szerepelt az is, hogy amennyiben a pénzpiaci viszonyok változása, az ott felmerülő zavarok miatt a bank valamely kamatjegyzési napon a szerződésben rögzített kamatbázisnál magasabb költséggel tud forráshoz jutni, úgy jogosult a többletforrás költségeit is egy-egy kamatperiódus tekintetében érvényesíteni.

A szerződések 16. pontjában a felek megállapodtak, hogy az alperes mindenkor hatályos Általános Üzletszabályzata az irányadó. A felek által 2008. március 27-én kötött keretszerződés devizára, kamatra és ezek származékaira jött létre, mely a felek közti azonnali, határidős, tényleges pénzmozgással vagy anélkül járó devizaügyletekre, kockázati csereügyletekre, opciós pénzpiaci ügyletekre vonatkozott. A szerződés I.a. pontja szerint a keretszerződés valamennyi ilyen ügyletre irányadó, a b) pont szerint a szerződés különböző részei közti ellentmondások esetén az egyes ügyletek mindkét fél által elfogadott feltételei irányadók. Rendezték az ügyletkötés, a teljesítés feltételeként, hogy a felperes a bank rendes üzleti órái alatt a bank által az ügyfelek részére hangrögzítéssel ellátott vezetékes telefonvonalon kizárólag a bank számára hivatalosan bejelentett és azonosított személyek útján kérheti az általa megjelölt jegyzést, ügyletkötést. A felperes a h) pont szerint tudomásul vette, hogy a bankot nem terheli felelősség a megbízásnak az ügyfél által adott kondíciók szerinti teljesíthetőségéért, annak eredményességéért, az üzleti döntése eredményéért, illetve hogy az ügylet a felperes üzleti érdekének megfelelően. A szerződés 4.1. pontja rendezte az elszámolást, a 7.1.a. pont szerint a szerződés elválaszthatatlan része a bank mindenkor hatályos szolgáltatásaira vonatkozó Üzletszabályzata, Általános Üzletszabályzata, a mindenkor hatályos Kondíciós Lista és Díjjegyzék.

A szerződés 5.o. pontja rögzítette a kapcsolattartást, azzal, felperes saját számlájára dolgozik, saját független döntéseket hoz adott ügyletkötést illetően, és az a tény, hogy az ügylet helyénvaló-e számára, saját megítélésén és az általa igénybe vett tanácsadók tanácsain alapul. Bizonyos ügyletek feltételeivel kapcsolatos információk és magyarázatok nem tekintendők az ügyletkötés megkötésére vonatkozó javaslatként. A banktól kapott semmilyen írásbeli, illetve szóbeli közlés nem tekinthető az ügylet várható eredménye garanciájának. Rögzítették, hogy a másik fél az adott ügylet kapcsán nem jár el megbízottként.

A tőzsdei ügyletekre vonatkozó szerződés alapján nem történt ügyletkötés, alperes tanácsadást sem végzett a tőzsdei ügyletek kapcsán felperes felé. A két hitelszerződésben rögzítettektől eltérően a felek közti gyakorlat volt, hogy a felperes törvényes képviselője telefonos bejelentése alapján többnyire adott napon belül megtörténtek a váltások, nem pedig a szerződés szerinti 3 nappal előre történt meg a bejelentés. A váltások egy ideig zökkenőmentesen működtek, felperes mintegy 70 millió forint nyereséget realizált, célja a szerződések kötésével hozamoptimalizálás volt. A felperes törvényes képviselője közgazdász, banki tevékenységben jártas. A tőzsdei keretszerződés egyébként blankettaszerződés volt. A korábbi hitelszerződés négyszer, a későbbi háromszor módosult.

2009. március 3. és április 8. között a felperes hiteltartozása folyamatosan meghaladta az első hitelszerződésben meghatározott 2,3 milliárd forintos keretet, majd május 5-ét követően a hitel visszafizetéséig nem csökkent a szerződésben meghatározott hitelkeretszint alá.

A második hitelszerződés kapcsán 2008. október 2-től a hitel visszafizetéséig a felperes hiteltartozása meghaladta a meghatározott 2,7 milliárd forintos hitelkeretet. A második hitelszerződés IV.2. pontja értelmében az óvadék nem lehetett kevesebb, mint a fennálló hiteltartozás 105, a harmadik módosítást követően pedig a 115%-a. 2009. március 3-án a felperes által nyújtott óvadék ez alá csökkent.

Mindkét szerződés megszüntetésre került 2011. évben, ekkor felperes a Banktól további hitelt vett fel, s végtörlesztett az akkor aktuális árfolyamon. A jogviszony megszűnésekor a felek közt az elszámolás a hitelszerződések alapján történt, a 2008. évben kezdődő válság az év őszére köztudomásúvá vált, a felek közti jogügyleteket kizárólag a két hitelszerződés határozta meg. A felperes 2009. február 27-én kelt minősített magánokirati formájú nyilatkozata szerint a és a között létrejött és érvényben lévő szerződésekhez kapcsolódóan aa szemben semmilyen

követelése nincs a nyilatkozat aláírása napját megelőző időszakra vonatkozóan.

A felperes többször módosított kereseti kérelmében 2.857.323.756 forint kártérítés megfizetésére kérte alperest kötelezni, hivatkozva arra, alperes megsértette a hitelszerződés 5., a befektetési szolgáltatásokra vonatkozó Üzletszabályzat 5.9. 1.6. és az 5.3.7.6. pontja szerinti tájékoztatási kötelezettségét, illetve a Bsztv. 40.§ (1) és (2) bekezdés c) pontja, 43.§ (14) bekezdés, 57.§ (2) bekezdés, 62.§ (6) bekezdése, 61.§ (1) bekezdésében foglaltakat, a Ptk. 312.§ (1) bekezdés, a 277.§ (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségét, illetve a Ptk. 4.§ (1) bekezdését.

Hivatkozott arra, a régebbi hitelszerződés alapján 796.138.892 forint tőke és 529.968.316 forint kamatfizetési kötelezettsége, az óvadéki fedezetű hitelszerződés alapján 1.038.223.425 forint tőke és 424.993.123 forint kamatfizetési kötelezettsége volt, óvadéki betét fenntartása miatt 38.000.000 forint, összesen 2.857.323.756 forint tényleges kára keletkezett. A kárát a 2009. február 27-e előtti időszakra 1.890.613.839 forintban, az ezt követő időszakra pedig 966.709.917 forintban jelölte meg, előadva, 2008. őszén nem tudott kilépni a „konstrukcióból”, nem kapott megfelelő tájékoztatást alperestől a pénzügyi körülményekről sem, ezért keletkezett a kára.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, a 2009. február 27-éig terjedő időszakra vonatkozóan keresetösség jog hiányára hivatkozott elsősorban, másodsorban jogalap hiányára, a 2009. február 27-i időszakot követően jogalap hiányára. Mindkét időszakra vonatkozóan az összecszerűsítést is vitatta, s a lehetetlenülést is.

Az elsőfokú bíróság a felek által csatolt iratok tartalma, illetve a lefolytatott tanúbizonyítás alapján a 2016. március 7-én kelt 97. sorszámú javító végzésével javított 2016. február 12-én kelt 28.G.41.840/2012/95. számú ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.700.000 forint áfát is magába foglaló költséget, akként rendelkezett, a felek egyéb költségeiket maguk viselik.

A határozat indokolása szerint a keretszerződés alapján nem jött létre tőzsdeügylet a felek közt, jogviszonyuk szerződéses tartalmát a két hitelszerződés jelentette, illetve azok módosításai, melyek alapján a felperesnek lehetősége volt az 5 deviza közötti váltásra, de ez deviza adásvételt nem jelentett, így a Bszt. hatálya alá tartozó tevékenységet alperes nem látott el, s ilyen tájékoztatási kötelezettsége sem volt. Alperes 134 alkalommal váltott felperesnek, a szolgáltatás nem lehetetlenült, néhány olyan alkalom volt, amikor telefonkérésre nem teljesített, majd ismét teljesített váltást. Szerződési kötelezettsége alperesnek a 3 banki nappal írásban előre bejelentett váltás esetében volt, amikor hitelkereten belül és óvadéki szintet nem átlépve maradt a felperes. Írásbeli kérelem alapján elmaradt váltás nem volt, jogellenes magatartást alperes nem tanúsított. A professzionális közgazdasági szakértelemmel rendelkező felperesi törvényes képviselő felé az alperesnek a Bszt. szerinti tájékoztatási kötelezettsége nem volt, amikor alperes felismerhette a gazdasági világválságot, nagyjából akkor felperesnek is fel kellett ismernie. Felróhatóság alperesi oldalon nem merült fel. A hitelszerződések értelmében minden devizaváltás technikailag új hitel nyújtását jelentette, ez esetkörben szükségszerűen merültek fel kamatok, kezelési költségek, a felperes rejtett indoka volt az árfolyamnyereség realizálása, mely azonban a Ptk. 207.§ (5) bekezdése értelmében a szerződés érvényessége szempontjából közömbös. Jelen esetben nem volt a felperes számára egyedileg kidolgozott konstrukció, a felperes azzal a lehetőséggel élt, hogy ha a devizák közt haszonnal váltott, ezt telefonbemondás alapján alperes számára megtette, akkor realizálhatott hozamot. A befektetési szerződés írásban jöhetett volna létre, tőzsdeügyletekre ténylegesen nem került sor, így a tőzsdei befektetési főkötelelemhez kapcsolódó alperesi tájékoztatási kötelezettség alperest nem terhelte. A felek szerződési akaratára a Ptk. 205.§ (1) bekezdése irányadó, a felek elszámolása is a hitelszerződések alapján történt, 134 alkalommal történtek

váltások, a felperes előtörlesztéssel végtörlesztett, a lehetetlenülés kizárt. Az írásbeli szerződéses tartalmat a felek szóban nem módosíthatták, alperesnek lehetősége volt telefonon keresztül történő devizaváltások teljesítésére, de erre szerződéses kötelezettsége nem volt. A felperesnek az árfolyamkockázatból eredő veszteségeket, mint professzionális vállalat csoport tagjának magának kell viselnie, figyelemmel a 6/2013. PJE-re is. A keretszerződések kapcsán ügylet nem jött létre, a tanúvallomások a felperesi előadásokat nem igazolták, csupán a felperesre kedvezőbb, telefonon keresztüli váltások megvalósulását. A felek közti elszámolások folyamata, a több éven keresztül vezetett számadatok, az elszámolási metodika, s a végtörlesztés során történő elszámolás alátámasztja a hitelszerződések önálló jellegét, a felperes nem igazolta az általa állított konstrukciót, így kárigényének nincs jogalapja.

Az elsőfokú bíróság utalt a 2009. február 27-ét megelőző igények kapcsán a 2009. február 27-i, írásbeli minősített magánokirati formában történő felperesi nyilatkozatra is, mely nyilatkozatát a felperes nem támadta meg határidőben. A felperes a rendelkezésére álló pénzeszközre vonatkozóan sem tudta állításait igazolni, az a körülmény, hogy felperesi előadás szerint tőkeigénye nem volt a felperesi cégcsoportnak, nem igazolja, hogy nem hitelszerződés jött létre a felek közt.

A régi Ptk. 312.§ (1) és (2) bekezdése szerinti hivatkozás kapcsán az elsőfokú bíróság utalt arra, a szerződés nem lehetetlenült, nem emiatt szűnt meg, hanem a felperesi végtörlesztéssel 2011. évben. A Ptk. 277.§ (1) és (5) bekezdése felhívása mellett az elsőfokú bíróság utalt arra, azon körülmény, hogy a felperes a szerződés céljától eltérően gyakorolta jogait, esetleges rejtett indoka nem jelenti azt, hogy alperestől tájékoztatási kötelezettség lett volna elvárható, a gazdasági válságról való tájékoztatás elmaradása sem róható fel alperesnek, a világválság köztudomású tény volt. A Ptk. 4.§ (1) bekezdése felhívása mellett az elsőfokú bíróság utalt arra, a felperes szerződéstől eltérő joggyakorlása segítésére alperes nem volt köteles. Alperes három banki nappal megelőző írásbeli váltási bejelentés alapján volt köteles eljárni, ennek eleget tett. A befektetési szolgáltatásokra vonatkozó Üzletszabályzatban írt alperesi tájékoztatási kötelezettséget a felperes nem igazolt, nem bizonyított. A Bszt. hatálya alá tartozó szerződés a felek közt nem jött létre, így ilyen tájékoztatási kötelezettsége sem volt alperesnek, ez vonatkozik a Bszt. 40.§, 43.§, 57.§, 61.§, 62.§-aira is. A felperes sem jogellenességet, sem felróhatóságot nem tudott igazolni, a 2009. február 27-i jognyilatkozata a jogalap hiányát is jelenti, ezért a Ptk. 318.§ és 339.§-ai felhívása mellett az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet elutasította, a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a), b) és c) pontjai alapján, illetve (6) bekezdése alapján rendelkezett a perköltségről, azt mérsékelve.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, kérte annak kereseti kérelme szerinti megváltoztatását, az alperes marasztalását, alperes teljes perköltség viselésére kötelezését, valamint tárgyalás tartását. Előadta, az ítélet jogszabálysértő, a tényállást az elsőfokú bíróság helytelenül, hiányosan állapította meg, bizonyítékokat hagyott figyelmen kívül. Utalt eljárási szabálysértésekre is, arra, az eljáró tanács többször megváltozott, a kiemelt ügyekre vonatkozó szabályok sérültek, az elsőfokú bíróság a szabályszerűen idézett tanúkat nem hallgatta meg, őket elbocsátotta, az ügy indokolatlanul elhúzódott, az alperes bírósági felhívásnak nem tett eleget, de ezt az elsőfokú bíróság nem értékelte. Az elsőfokú bíróság által tett ténymegállapításokat részletezve kifejtette, önmagában az, hogy a felek közt az elszámolás a hitelszerződések alapján történt, nem támasztja alá, hogy a felperes által hivatkozott konstrukció ne létezett volna. A felperesi állítás az volt, hogy a keretszerződés megkötésével a felek intézményesítették azt a kialakult szerződéses gyakorlatot, mely szerint a felperes kizárólag telefonon szóban és napon belül adta a váltási megbízásokat, közvetlenül alperes treasury osztálya részére. Felperes a konstrukció tartalmát akként jelölte meg, hogy az „árfolyamváltozásra épülő hozamoptimalizációs rendszer” volt, ennek keretében a hitelszerződések és a keretszerződés szolgáltak eszközül a felek által kialakított rendszer működtetéséhez. A felperesnek nem volt hiteligénye, nem beruházásra vagy eszközvásárlásra használta a felperes a

hitelek, hanem hozamoptimalizálási célból kamatkülönbség és árfolyamnyereség realizálása érdekében. Nem helytálló, hogy a kárigénynek nincs jogalapja, alperes felróhatóan megszegte szigorú tájékoztatási kötelezettségét, a gazdasági világválság kapcsán nem tájékoztatta a felperest arról, hogy a felek közti szerződéses konstrukciónak megfelelő addigi szolgáltatásokat nem vagy nem az eddigi gyakorlatnak megfelelően nyújtja. A felek közti gyakorlatban a három banki napos előzetes írásbeli bejelentés nem került alkalmazásra, ugyanakkor az eltérő gyakorlatot alperes korábban nem kifogásolta. A hitelszerződések 5. pontja önmagában lehetővé tette a napon belüli megbízások adását, ezt megerősítette a felek közt kialakult gyakorlat, illetve a keretszerződés is. A devizaváltás kezdeményezése az aktuális árfolyamok ismeretében gyors reakciók mellett történhet, az elszámolás és visszaigazolás mindig utólagosan. Amennyiben a devizanem-megváltoztatás csak írásban történhet, akkor alperes maga is többször megsértette a Hpt. előírásait, a felek közti szerződéses jogviszonnyal összhangban napon belül szóban került sor a megbízások megadására felperes részéről. A tájékoztatás elmaradt abban a tekintetben, hogy a pénzügyi válság hatására előállt piaci bankközi körülmények milyen hatással vannak alperesre, illetve a hitelszerződések és a konstrukció keretében nyújtott szolgáltatásra. Alperes együttműködési kötelezettségét is elmulasztotta. Az árfolyamváltozásra épülő hozam optimalizációs konstrukció alperesi kezdeményezésre került kialakításra többszöri szóbeli egyeztetést követően, a felperes 2007. december 17-én ezt írásban is rögzítette. A konstrukció kiegészítéseként jött létre a 2008. március 27-ei keretszerződés, mindezeket és tanúvallomása is alátámasztotta. A felperes 2009. február 27-ei nyilatkozata nem minősül joglemondásnak a felperesi igényérvényesítés tekintetében, a gyakorlat ilyen nyilatkozatokat rendkívül megszorítóan értelmez, legfeljebb arra vonatkozó állítást rögzít, hogy annak aláírása időpontjában nem volt alperessel szembeni felperesi követelés. Ezt az állítást a felperes annak érdekében, tudatában tette, hogy alperes tájékoztatása alapján bízhatott a konstrukció jövőbeni működésében és alperes által felismert veszteségei helyreállításában. Kifejezett lemondó nyilatkozat nem történt, felperes a kárigény érvényesítéséről nem mondott le. Finanszírozási szükséglete a felperesnek nem volt, a 2007. év végi beszámolójából megállapíthatóan mintegy 1,5 milliárd forint összeget meghaladó likvid vagyonnal rendelkezett, emellett tulajdonosai mintegy egymilliárd forintot meghaladó magánvagyonnal rendelkeztek. Felperes a megtakarításokon kívánt extra hozamot realizálni. Összességében az ítélet jogszabálysértő, az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően a felek előadásait, a tényállást hiányosan, helytelenül állapította meg, az indokolás összefüggéstelen, nem tér ki valamennyi kereseti elemre, a ténylegesen létrejött, felek közti atipikus jogviszony, egyedi konstrukció tévesen nem került megállapításra. A MIFID teszt szükségessége alperes tényleges befektetési szolgáltatás nyújtását igazolja. Alperes szigorú tájékoztatási kötelezettsége nem került megfelelően értékelésre, a tanúvallomások sem, illetve az MNB állásfoglalásában írtak sem. Alperes befektetési szolgáltatás nyújtását vállalta, a devizaátváltásokból eredő többlet hozam biztosítását, maximum 5%-os felperesi veszteségi kockázat mellett. Ehhez képest a felperest óriási vagyronvesztés érte, a felperes a konstrukció kialakításakor mintegy 1,5 milliárd forint készpénzzel rendelkezett, majd annak zárásakor, a 2011. évi, általi történt kiváltásakor 2 milliárd forint hitelt kellett felvennie a hitelek kiváltása érdekében. Összességében 2,8 milliárd forint vesztesége keletkezett, alperes viszont mintegy 1,6 milliárd forint nyereséget realizált a konstrukció eredményeként annak lezárásáig. A felperes működőképességét a felek nem kívánták kockára tenni. A konstrukció kapcsán alperes tájékoztatási, együttműködési kötelezettségét megszegte.

Felperes a fellebbezését kiegészítette, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta a Pp. 252.§ (3) bekezdése alapján. Az előzményi, 2007. május 25-i és 2008. január 11-i két hitelszerződésre hivatkozva rögzítette, kártérítési követelésének jogalapja, hogy az alperes által nyújtott kölcsönök célja nem a hitelszerződések szerinti finanszírozás, hanem befektetés volt. A hitelszerződések színleltek, alperes tevékenységét nem az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.), hanem a

2007. évi CXXXVIII. törvény (Bszt.) alapján kell megítélni. Az elsőfokú ítélet érintőlegesen foglalkozott a színlelettel, a bírói gyakorlat szerint a kereseti kérelemben megjelölt jogcímhez a bíróság nincs kötve, a hitelszerződések 2. pontjai színleltek, a Ptk. 207.§ (6) bekezdése értelmében ezért semmiek. A valós cél befektetés hitel volt, a jogviszonyt a Bszt. alapján kell elbírálni. Az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, nem volt okszerű a mérlegelése, téves jogi következtetéseket vont le. Nem vizsgálta, hogy a Bszt.-ben meghatározott tájékoztatási kötelezettségének alperes eleget tett-e.

Felperes az 1., illetve 2. hitelszerződés, valamint az óvadéki szerződés ismertetése után előadta, azok valós célja befektetés és nyereség elérése volt. Az óvadék nem a 2. számú hitelszerződés biztosítéka volt, hanem a felperes az óvadék összege kamatából nyereséget kívánt elérni. Az egyedi árfolyamokat a 2008. március 27-i szerződés biztosította, a Hpt. szerinti hitelszerződés esetén ilyen szolgáltatás nincs. 2008. szeptember 18. napján a felperes képviselője telefonbeszélgetést folytatott, ebből megállapíthatóan alperes úgynevezett MIFID Tesztet is kitöltetett az alperessel, mely szintén a Bszt. alkalmazhatóságára utal. A befektetési szolgáltatási jogviszonyra utal az, hogy az 1. számú hitelszerződés alapján a nyújtott kölcsönből 125.000.000 forintot a felperes betétként kamatoztatott, 1,5 milliárd forintból pedig befektetési jegyet vásárolt, a 2. számú hitelszerződés szerinti 2,7 milliárd forintot pedig a 4.3. pont alapján óvadékként lekötötte. A befektetés valós célja a devizanemek változtatásával árfolyamnyereség, kamatkülönbözetből származó hozam elérése volt, erre utal a felek gyakorlata is. Ebben a körben felperes utalt a 2007. december 17-i levelére, az egyedi árfolyamokban történő megállapodásra, a Treasury Keretszerződésre, a Magyar Nemzeti Bank 2015. decemberi állásfoglalására, mely olyan ügyleteket említ befektetési szolgáltatási tevékenységnek minősülőként, mint a Treasury Keretszerződés 11. oldalán feltüntetett limitálás megbízás, s erre utal a MIFID Teszt kitöltetése, tanúvallomásának egy-egy része. Összességében alperes a hitelek nyújtásakor és később is tudta, hogy a felperes nyereség elérésére törekszik befektetés útján. A Bszt. 5.§ (1) bekezdés f) pontja szerint befektetési szolgáltatási tevékenység, illetve az 5.§ (2) bekezdés b) pontja szerinti kiegészítő befektetési szolgáltatási tevékenység történt az 1. illetve 2. hitelszerződés felhasználásával, utóbbi zárolt óvadékba helyezéssel. A felek nem hiteljogviszonyt, hanem befektetési jogviszonyt kívántak létrehozni. Az elsőfokú bíróság foglalkozott a színlelettel, de tévesen minősítette a felek jogviszonyát, tévesen állapította meg, hogy nem jött létre „konstrukció” és a Treasury Keretszerződésnek nincs köze a hitelszerződésekhez. A hitelszerződések, az óvadéki szerződés, illetve a Treasury Keretszerződés egymásra tekintettel jött létre, a négy szerződés együttesen befektetési jogviszonyt képez. Helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy felperes az alperessel egyeztetett hozamoptimalizálási célt nem tudta bizonyítani.

Ismét utalt felperes leveleire, továbbá a tanúvallomásokra, azzal, téves volt annak megállapítása, hogy a szerződéses akaratot a felek elszámolása tükrözi. Mellőzte a csatolt levél, illetve a tanúvallomások nagyobbik részének figyelembevételét az elsőfokú bíróság. Helyesen alperes befektetési hitelt nyújtott, a Bszt. 5.§ (2) bekezdés e) pontja szerinti kiegészítő befektetési szolgáltatást végzett azzal is, hogy zárolt óvadéki számlát kezelt, illetve a Bszt. 5.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott befektetési szolgáltatási tevékenységet végzett, amikor a felperessel egyedi árfolyamokban állapodott meg. Ennek folytán vizsgálni kellett volna, hogy az alperes eleget tett-e a Bszt. 40.§ (1) és (2) bekezdésében, 43.§, 57.§, 61.§, 62.§-aiban írtaknak. Felperest alperes nem tájékoztatta a 2008. őszi pénzügyi változásoknak a peres felek szerződéses jogviszonyára gyakorolt hatásáról, a tájékoztatás elmaradása miatt felperes nem mérlegelhetette, hogy befektetési jogviszonyát fenntartsa vagy megszüntesse. Alperes nem adott tájékoztatást arra nézve, hogy korábbi gyakorlatát megváltoztatja, nem teszi lehetővé felperes számára, hogy a befektetés eszközül szolgáló kölcsönök nyilvántartási pénznemét napon belül akár többször is megváltoztassa. Ezzel a befektetési szolgáltatás már nem volt alkalmas a felperes által elérni kívánt célra. A felperes átváltási megbízásait alperes nem vagy késedelmesen, hibásan teljesítette, ezen magatartásaival alperes

megszegte a Bszt. speciális rendelkezéseit, a Ptk. 277.§, (2) és (5) bekezdését és 4.§-át. A hitelszerződések, illetve az óvadéki szerződés semmis, színlelt, a Treasury Keretszerződés az alperes által a hitelszerződések, illetve az óvadéki szerződés leplezett valós céljainak teljesítéséhez nyújtott segítséget, adott ahhoz keretet. A felek jogviszonya a Bszt. 4.§ (2) bekezdése szerinti befektetési hiteljogviszony. Alperes megszegte a Bszt. 40.§ (1) és (2) bekezdését, 43.§ (14) bekezdését, 57.§ (2) bekezdését, 61.§ (1) és 62.§ (6) bekezdését, a Ptk. 277.§-át, mellyel kárt okozott felperesnek és a Ptk. 318.§ és 339.§-a alapján azt köteles megtéríteni.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Az előzmények, a két hitelszerződés, illetve a keretszerződés, azok megszűnése, a 2009. február 27-i felperesi nyilatkozat, a felperesi kereset lényege, valamint az elsőfokú ítélet ismertetése után előadta, az elsőfokú döntés érdemben helyes, az elsőfokú bíróság a tényeket helyesen mérlegelte és jogi következtetései is helytállóak. A felperes az eljárási szabálysértésekre hivatkozás mellett nem kérte az ítélet hatályon helyezését, az egyébként nem indokolt. Alperes a 12. sorszámú előkészítő iratában részletes érdemi ellenkérelmet terjesztett elő, illetve nyilatkozott a jogviszonyt illetően és csatolta a tőketartozások kimutatását, az egyes átváltások adatait és az MNB közzétételt. A szeptember 5-i beadvány újabb fellebbezési kérelem, mivel a korábbi fellebbezésében a felperes az ítélet hatályon kívül helyezését nem kérte, a szeptember 5-ei beadvány a fellebbezési kérelem megváltoztathatóságának korlátjába ütközik. Az ítélet megváltoztatásának sincs helye, a felperesi kárigény megalapozatlan, sem alperesi jogellenes magatartás, sem a kár és a jogellenes magatartás közti összefüggés nem áll fenn. A felperes által sérelmezett körülmények abból eredtek, hogy a hitelszerződésekből eredő jogait a szerződések rendelkezésétől eltérően, rejtett profitorienált céljai megvalósítása érdekében gyakorolta, a kockázatot azonban alperesre nem terhelheti. Felperes tartozása a mindenkori választott devizanemben fennálló tőke, plusz járulékok voltak. Felperes egyébként mindazon tényállítások körében jogellenes magatartásként egyidejűleg hivatkozott a szerződés megkötését megelőző, a szerződés fennállta alatti, illetve a jogviszony megszűnésére irányadó tájékoztatási kötelezettség megszegésére, a keresetét kizárólag szerződésszegéssel okozott kár megtérítése iránt terjesztette elő, a Bszt. általa állított megsértése azonban nem eredményezhet szerződésszegést. A felperes által megjelölt jogcímeken a kereset elutasításra került, ezt az elsőfokú bíróság részletesen ismertette. A kiegészített fellebbezés a hitelszerződések színlelt voltát helyezi előtérbe, ugyanakkor a kereseti kérelem szerződésszegéssel okozott kár megtérítésére irányult. A színleltség érvénytelenségi ok, erre irányuló kérelem esetén a Ptk. 237.§ szerinti jogkövetkezmény alkalmazásának van helye, ez is alátámasztja a kereseti kérelem dogmatikai ellentmondásait. A hitelkeret célja, illetve a kölcsönök folyósítási feltétele nem azonos fogalmak, nem egymást lerontóak, az hogy a hitelkeret terhére lehívott kölcsön egy részét a folyósítás feltételeként a felperes meghatározott módon volt köteles felhasználni, nem változtat azon a tényen, hogy a hitelkeret célja a felperes cash flow előfinanszírozása, illetve forgóeszköz szükséglet finanszírozása volt. Adott követelés számviteli nyilvántartása a követelés minősítését nem érinti, az óvadéki szerződés biztosítéki szerződés volt, az ezen a számlán rendelkezésre álló összeg a második hitelszerződés alapján fennálló követelés biztosítására szolgált, s az óvadéki szerződés 3.3. pontja rögzíti, hogy amennyiben az óvadéki számlaegyenleg 2.835.000.000 forintot meghalad, a felperes kérheti a meghaladó érték felszabadítását. A kölcsön megfelelő biztosítottsága esetén a felperes a kölcsönösszeggel szabadon rendelkezhetett. Az a körülmény, hogy felperes az óvadéki számlán jóváírt kamattal kívánt nyereszkeskedni, rejtett indok, irreleváns a perbeli jogviszonyban. A felperes nem is részletezte az általa állított konstrukciót és azt sem, hogy ennek mely részét szegte meg alperes. Bármilyen hozamoptimalizációs konstrukció kialakítása lett volna a felek szándéka, ezt írásban kellett volna rögzíteni, írásbeli szerződések a hitelszerződések, a szolgáltatás nyújtás és az

elszámolás is ezek alapján történt. Iratellenes volt felperes nyilatkozata, a felek közt nem volt kölcsönösen jóváhagyott és elfogadott szerződés a napon belüli váltásokra, szóbeli megbízások alapján. A konverziót alperes kizárólag írásban háromnapos előzetes bejelentés mellett volt köteles végrehajtani. A felperes,.... nyilatkozata egyező volt, hogy a felek ugyan megkötötték a befektetési szolgáltatásra irányuló keretszerződést és az alapján kitöltötték a MIFID Tesztet, de a keretszerződés alapján egyedi ügylet megkötésére felperes akaratából - mivel túl kockázatosnak ítélte - nem került sor. A hitelszerződések, illetve a keretszerződés, s az utóbbi részét képező befektetési szolgáltatásokra vonatkozó üzletszabályzat egymástól független külön jogviszony, a megállapodások nem értelmezhetőek egymás kiegészítésének. A felperes által elfogadott indikatív ajánlat a szerződések célját a felperes cash flow előfinanszírozása, forgóeszköz finanszírozása körben jelölte meg. Felperes megerősítette azon előadását, hogy a hitelszerződéseket spekulatív, nyereszkes céljal kötötte, s a hitelszerződések 5. pontjában foglalt eljárásrendet be nem tartva váltogatta napi rendszerességgel a hitelek devizanemét, utóbbi egyébként szerződésszegő magatartás volt, mely kizárja alperes kárfelelősségét. A felperes megalapozatlanul hivatkozik arra is, hogy finanszírozási igénye a szabad pénzeszközeire tekintettel nem volt, általában közgazdaságilag a hitelfelvétel tőkeerős vállalat esetében előnyösebb, mint a tőkebevonás más módja. A felek közt nem jött létre semmilyen konstrukció, arra nézve alperest tájékoztatási kötelezettség sem terhelte. A kölcsönök devizakölcsönök, a felperes által választott devizában folyósította azt alperes, s felperes ezen devizanemben teljesítette visszafizetési kötelezettségét is, így fogalmilag kizárt az árfolyam negatív elmozdulásában megnyilvánuló kár. A 2008. őszen bekövetkezett gazdasági válságról nyilvánvalóan a felperes is tudhatott, az köztudomású tény volt. Felperes többszöri felhívás ellenére sem egészítette ki az óvadéki biztosíték összegét a hitelszerződésekben rögzített mértékre, így a további átváltást alperes jogszerűen tagadta meg. Speciális tájékoztatási kötelezettség sem terhelte alperest, ráadásul a felperes professzionális piaci szereplő volt. A felperes 2009. február 27-i nyilatkozatát is helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság, a felperesi joglemondás a perbeli legitimáció hiányához vezet.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan:

A jelen ügyre alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 277.§ (1) bekezdése értelmében a szerződéseket tartalmuknak megfelelően, a megszabott helyen és időben, a megállapított mennyiség, minőség és választék szerint kell teljesíteni. A szolgáltatásnak a teljesítés időpontjában

a) alkalmasnak kell lennie azokra a célokra, amelyekre más, azonos fajtájú szolgáltatásokat rendszerint használnak, és

b) rendelkeznie kell azzal a minőséggel, illetve nyújtania kell azt a teljesítményt, amely azonos fajtájú szolgáltatásoknál szokásos, és amelyet a jogosult elvárhat, figyelembe véve a szolgáltatás természetét, valamint a kötelezettnek, a gyártónak, az importálónak vagy ezek képviselőjének a szolgáltatás konkrét tulajdonságaira vonatkozó - különösen reklámban vagy az áru címkéjén megjelenő - nyilvános kijelentését, és

c) alkalmasnak kell lennie a jogosult által meghatározott célra, ha azt a jogosult a szerződéskötés időpontjában a kötelezett tudomására hozta, és abba a kötelezett beleegyezett, valamint

d) rendelkeznie kell a kötelezett által adott leírásban szereplő, és az általa a jogosultnak mintaként bemutatott szolgáltatásban lévő tulajdonságokkal.

A (4) bekezdés szerint a felek a szerződés teljesítésében együttműködésre kötelesek. A kötelezettnek a szerződés teljesítése érdekében úgy kell eljárnia, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, a jogosultnak pedig ugyanilyen módon elő kell segítenie a teljesítést.

Az (5) bekezdés alapján a felek a szerződés teljesítését érintő minden lényeges körülményről

kötelesek egymást tájékoztatni.

A 312. § (1) bekezdése szerint, ha a teljesítés olyan okból vált lehetetlenné, amelyért egyik fél sem felelős, a szerződés megszűnik. A teljesítés lehetetlenné válásáról tudomást szerző fél haladéktalanul köteles erről a másik felet értesíteni. Az értesítés elmulasztásából eredő kárért a mulasztó felelős.

A (2) bekezdés kimondja, ha a teljesítés olyan okból vált lehetetlenné, amelyért a kötelezett felelős, a jogosult a teljesítés elmaradása miatt kártérítést követelhet.

A (3) bekezdés szerint, ha a teljesítés olyan okból vált lehetetlenné, amelyért a jogosult felelős, a kötelezett szabadul tartozása alól, és követelheti kárának megtérítését.

A 318.§ (1) bekezdése értelmében a szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni azzal az eltéréssel, hogy a kártérítés mérséklésének - ha a jogszabály kivételt nem tesz - nincs helye.

A 339.§ (1) bekezdése alapján aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az elsőfokú bíróság lényegileg a fenti jogszabályi rendelkezések figyelembevételével felperesnek a szerződésszegéssel okozott kár megtérítése iránti kereseti kérelmét helytállóan utasította el. Az elsőfokú bíróság utalt a Ptk. 207.§ (5) bekezdésére is, mely szerint a felek titkos fenntartása, vagy rejtett indoka a szerződés érvényessége szempontjából közömbös, helytállóan állapította meg, hogy a befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény (Bszt.) hatálya alá tartozó tőzsdei ügylet a felek közt nem jött létre.

A Bszt. 40.§ (1) bekezdése szerint a befektetési vállalkozás a leendő szerződő fél vagy az ügyfél tájékoztatása során ideértve a befektetési elemzést és a reklámot is világos, egyértelmű, kiegyensúlyozott és pontos tájékoztatást ad, a leendő szerződő felet, illetőleg az ügyfelet nem téveszti meg.

A (2) bekezdés alapján a befektetési vállalkozás a lakossági ügyfélnek vagy azon leendő szerződő félnek szóló tájékoztatásban, aki a szerződéskötést követően lakossági ügyfélnek minősül

a) feltünteti a befektetési vállalkozás elnevezését,

b) nem titkol el lényeges információt, nem ad szándékosan félreértelmezhető információt és lényeges körülményt, tény vagy adatot nem állít be lényegtelenként,

c) nem hangsúlyozza a befektetési szolgáltatási tevékenység, a kiegészítő szolgáltatás vagy a pénzügyi eszköz előnyös tulajdonságait, illetőleg jellemzőit anélkül, hogy ezzel egyidejűleg a hátrányos tulajdonságok vagy jellemzők, illetőleg a kockázatok tárgyilagos és pontos bemutatására sor ne kerülne,

d) nem használ a leendő szerződő fél vagy az ügyfél számára nyilvánvalóan érthetetlen, értelmezhetetlen kifejezést, nyelvtani szerkezetet, és a tájékoztatás terjedelmét a közölni kívánt tartalommal összhangban határozza meg.

A Bszt. 4.§ (2) bekezdése 7.) pontja szerint *befektetési hitel*: pénzügyi eszköz vásárlásához nyújtott hitel, ha a hitelt nyújtó részt vesz az ügylet lebonyolításában.

A 9.) pont szerint pedig *befektetési tanácsadás*: pénzügyi eszközre vonatkozó ügylethez kapcsolódó,

személyre szóló ajánlás nyújtása, ide nem értve a nyilvánosság számára közölt tény, adat, körülmény, tanulmány, riport, elemzés és hirdetés közzétételét, továbbá a befektetési vállalkozás által az ügyfél részére adott, e törvény szerinti előzetes és utólagos tájékoztatást.

A rendelkezésre álló adatok szerint a peres felek között a Bszt. hatálya alá tartozó ügylet nem jött létre. (Ezt korábban felperes maga sem adta elő.) Mivel a Treasury Keretszerződés alapján ügylet nem történt, a Bszt. szerinti tájékoztatási kötelezettség alperest nem terhelte, ebből eredően felperes a Bszt. általa felsorolt §-ai megsértésére, alperes szerződésszegésére nem hivatkozhat.

Nem vitásan 134 alkalommal történt a folyósított kölcsön devizanemének megváltoztatása a felperes szándéka alapján, másrészt a szerződés felperesi végtörlesztéssel szűnt meg. A 6/2013. PJE figyelembevételével pedig az egyébként valóban professzionális piaci szereplőnek tekintendő felperesnek az alapvetően az árfolyamkockázatból eredő veszteségeit magának kell viselnie. A felperes által állított „többlet” tájékoztatási kötelezettsége alperesnek nem volt, szerződésszegést nem követett el, az erre alapított kereseti kérelem elutasítása jogszerű volt.

A felperesi fellebbezés kiegészítés kapcsán a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat emeli ki:

Az 1952. évi III. törvény (Pp.) 247.§ (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban a keresetet megváltoztatni nem lehet. A 146. § (5) bekezdés *a*) pontjában foglalt nyilatkozat akkor tehető, ha annak a 235. § (1) bekezdése alapján helye van. (A 235.§ (1) bekezdése szerint a fellebbezésben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a fellebbezés irányul és elő kell adni, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.)

A (2) bekezdés szerint a fellebbezési, illetőleg a csatlakozó fellebbezési kérelmet az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel, illetőleg csatlakozó fellebbezéssel nem érintett részére nem lehet kiterjeszteni. Egyébként a fellebbezési, illetőleg a csatlakozó fellebbezési kérelmet - a tárgyalás bezárásáig - meg lehet változtatni.

A felperes által fellebbezés kiegészítésében hivatkozott színleltség nem volt a pernek tárgya, a kereseti kérelem szerződésszegéssel okozott kár megtérítésére irányult, a másodfokú eljárás ezen semmisségi ok vizsgálatára nem terjedhet ki, „alap” fellebbezésében felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte. (Utal a Fővárosi Ítéltábla arra is, a jelen perben a Pp. 386/J. pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság nem volt köteles a bizonyítás tárgyában a feleket tájékoztatni.)

Mindezen körülmények folytán a Fővárosi Ítéltábla sem az elsőfokú ítélet megváltoztatására, sem annak hatályon kívül helyezésére alapot nem látott, ezért - egyetértve az elsőfokú ítélet további indokaival, így a 2009. február 27-i felperesi nyilatkozat értelmezésével is - a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Pp. 78.§ (1) bekezdése és a Pp. 239.§-a alapján kötelezte a Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest alperes javára fellebbezési perköltség megfizetésére a 32/2003. (VIII.22.) IM

rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság által megállapított elsőfokú perköltség összegére tekintettel mérlegelés alapján történt mérsékléssel, nem elsődlegesen a pertárgy értékét, hanem az egy fellebbezési tárgyalással kapcsolatban ténylegesen kifejtett jogi képviselési tevékenységet figyelembe véve.

Budapest, 2016. szeptember 21. napján

Dr. Molnár József s. k.
a tanács elnöke
előadó bíró

Nyírőné dr. Kiss Ildikó s. k.
bíró

Dr. Mózsik Tímea s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Gesztesi Diana
tisztviselő